

Skarga wniesiona w dniu 26 lipca 2005 r. — Shanghai Excell M&E Enterprise i Shanghai Adeptech Precision przeciwko Radzie

(Sprawa T-299/05)

(2005/C 257/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Shanghai Excell M&E Enterprise Co Ltd i Shanghai Adeptech Precision Company Limited (Szanghaj, Chiny) (przedstawiciel: R. MacLean, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania stron

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) 692/2005⁽¹⁾ z dnia 28 kwietnia 2005 r. w zakresie w jakim dotyczy strony skarżącej, i
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżonym rozporządzeniem nałożono cła antydumpingowe na dokonywany przez skarżące wywóz elektronicznych wag do stosowania w handlu detalicznym, obejmujące również z retroaktywnym skutkiem zarejestrowany na podstawie rozporządzenia Komisji (WE) 1408/2004⁽²⁾ przywóz tych towarów. Organy celne w UE poinstruowano, by zaprzęstały dokonywania rejestracji przywozu towarów przywożonych z Chińskiej Republiki Ludowej w odniesieniu do skarżących.

Skarżące wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o stwierdzenie nieważności ww. rozporządzenia. Na poparcie skargi wskazują na naruszenie art. 2 ust.7 lit.c) akapit drugi rozporządzenia Rady (WE) nr 384/1996 spowodowane wydaniem przez Komisję decyzji w sprawie przyznania statusu spółki działającej w warunkach gospodarki rynkowej po upływie przewidzianego w tym przepisie okresu trzech miesięcy. W dalszej kolejności skarżące powołują się na oczywisty błąd w ocenie dotyczący stwierdzenia czy działały w warunkach gospodarki rynkowej. Skarżące uważają, że błędy te stanowią naruszenie art. 2 sekcja A ust. 7 lit. c) akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 384/1996.

Zaskarżone rozporządzenie zostało wydane po przeprowadzeniu „dochodzenia w sprawie nowych importerów” dotyczącego skarżących. Skarżące twierdzą, że w toku tego dochodzenia instytucje wspólnotowe nie zastosowały tych samych metod co w oryginalnym dochodzeniu, które doprowadziło do nałożenia ceł i że wobec tego naruszony został również art. 11 ust. 9 rozporządzenia (WE) nr 384/1996.

Skarżące podnoszą również, że instytucje wspólnotowe nie zastosowały właściwych standardów w ocenie kryteriów dotyczących wartości normalnej, ceny eksportowej i marginesu zysku i że wobec tego doszło do naruszenia art. 2 sekcja A ust.7 lit. a) i art. 2 sekcja C ust. 10 rozporządzenia (WE) nr 384/1996.

Wreszcie skarżące podnoszą, że w zaskarżonym rozporządzeniu nie zostały we właściwy sposób zidentyfikowane, gdyż nieprawidłowo wskazano ich adresy. Uważają one to za istotny błąd co do okoliczności faktycznych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 112 z 3.5.2005, str. 42

⁽²⁾ Dz.U. L 256 z 3.8.2004, str. 8

Skarga wniesiona w dniu 3 sierpnia 2005 r. — ACEA Electrabel Produzione S.p.A./Komisja Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-303/05)

(2005/C 257/28)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: ACEA Electrabel Produzione S.p.A. (Rzym/Włochy) [Przedstawiciele: Luca G. Radicati di Brozolo, Massimo Merola, Chiara Bazoli, Fabrizio D'Alessandri, avvocati]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 16 marca 2005 r. w sprawie pomocy na redukcję gazów cieplarnianych przy zastosowaniu źródeł energii alternatywnej (pomoc państwa nr C 35/03) w części, w jakiej decyzja ta kwalifikuje jako pomoc państwa środki finansowe przeznaczone na budowę sieci pod ogrzewanie z sieci na obszarze Torino-Mezzocammino, jak również w części, w jakiej wstrzymuje ona wypłatę pomocy do czasu, gdy Włochy nie dostarczą dowodu zwrotu ze strony ACEA pomocy uznanej w decyzji 2003/193/WE z dnia 5 czerwca 2002 r., dotyczącej ulg podatkowych dla byłych przedsiębiorstw municypalizowanych, za bezprawną i niezgodną ze wspólnym rynkiem;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżącą w niniejszej sprawie jest spółka kontrolowana przez Electrabel SA i ACEA. Dokładniej rzecz ujmując, spółka ta była jedną z trzech spółek kontrolowanych przez holding ACEA Electrabel Holding S.p.A., spółkę joint-venture założoną przez Electrabel i ACEA do prowadzenia działalności w sektorze energii i gazu.

Niniejsza skarga została wniesiona w przedmiocie decyzji z dnia 16 marca 2005 r., mocą której Komisja zakończyła postępowanie wszczęte w trybie art. 88 akapit 2 WE celem zbadania zgodności ze wspólnym rynkiem finansowania przyznanego przez Regione Lazio na rozszerzenie sieci pod ogrzewanie na obszarze Torrino-Mezzocammino, na obrzeżach Rzymu (pomoc państwa nr C-35/03 — ex NN 90/2002).

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich o stwierdzenie nieważności tej decyzji w części, w jakiej kwalifikuje ona jako pomoc państwa środki finansowe przeznaczone na budowę sieci pod ogrzewanie z sieci na obszarze Torrino-Mezzocammino oraz w części, w jakiej wstrzymuje ona wypłatę pomocy do czasu, gdy Włochy nie dostarczą dowodu zwrotu ze strony ACEA pomocy uznanej w decyzji 2003/193/WE z dnia 5 czerwca 2002 r., dotyczącej ulg podatkowych dla byłych przedsiębiorstw municypalizowanych, za bezprawną i niezgodną ze wspólnym rynkiem („decyzja w sprawie ulg podatkowych”).

Skarga podnosi w szczególności następujące zarzuty:

- a) Sporny środek nie stanowi pomocy państwa, albowiem nie wywiera wpływu na konkurencję, a w każdym razie nie wyrządza żadnej szkody w handlu wewnątrzspółnotowym. Wywołuje ona bowiem skutki jedynie na poziomie lokalnym, gdyż jest przeznaczona na subwencjonowanie przedsięwzięcia (budowy sieci grzewczej w dzielnicy w okolicach Rzymu), z którego korzyści czerpać będzie ograniczony krąg odbiorców w ramach obszaru znajdującego się na terytorium włoskim, a wręcz w ramach jednej jedynej dzielnicy na obrzeżach jednego miasta;
- b) korzystający ze środka (tj. skarżąca) nie jest tym samym podmiotem, co korzystający z pomocy będącej przedmiotem decyzji w sprawie ulg podatkowych (tj. ACEA) ani też nie stanowi z nim jednego podmiotu gospodarczego, stąd nakaz wstrzymania wypłaty finansowania jawi się jako całkowicie bezzasadny;
- c) nawet abstrahując od błędu w identyfikacji korzystającego z pomocy i uznając (quod non) ACEA za rzeczywistego adresata rozpatrywanego finansowania, bezzasadnym jawi się powoływanie się na wyrok w sprawie Deggendorf⁽¹⁾ w kontekście niniejszego stanu faktycznego. W szczególności

Komisja nie wykazała istnienia przesłanek (w tym między innymi efektu sumowania się poprzednich środków z nowymi środkami), które zgodnie z zasadami, jakie można wywieść z owego wyroku, muszą zostać spełnione, aby można było wstrzymać wypłatę środka.

⁽¹⁾ Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 września 2003 r. w sprawach połączonych T-244/93 i T-486/93 TWD przeciwko Komisji (Rec. str. II-2265), utrzymana w mocy wyrokiem Trybunału z dnia 15 maja 1997 r. w sprawie C-355/95 (Rec. str. I-2549).

Skarga wniesiona w dniu 4 sierpnia 2005 r. — Cain Cellars, Inc. przeciwko OHIM

(Sprawa T-304/05)

(2005/C 257/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Cain Cellars, Inc. z siedzibą w St. Helena (Stany Zjednoczone Ameryki Północnej) (Przedstawiciele: W.-W. Wodrich oraz J.K.F. Albrecht, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej (Pierwszej Izby Odwoławczej) z dnia 23 maja 2005 r. (sprawa nr R 0975/2004-1);

— Obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy w kształcie pięciokąta dla towaru „wino” z klasy 33 — zgłoszenie nr 3.425 121

Decyzja eksperta: Oddalenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania skarżącej